

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.667 van 25 september 2002
in de zaak A. 110.645/XIV-6686**

In zake : XXX,
 XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 advocaat B. VRIJENS,
 kantoorhoudende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Albanese nationaliteit, op 10 september 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 20 juli 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 30 augustus 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 29 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 september 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van F. DE NEVE, van adjunct-adviseur, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocate E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partijen België binnenkomen op 15 juli 2001 en zich vluchtelingen verklaren op 18 juli 2001; dat op 20 juli 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 30 augustus 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

1.1. Overwegende dat de bestreden beslissing ten aanzien van XXX als volgt gemotiveerd wordt:

"U bezit de Albanese nationaliteit en bent afkomstig uit Shkodër, waar u altijd zou gewoond hebben. U zou afkomstig zijn van een politiek vervolgte familie en zou actief deelgenomen hebben aan de democratische omwenteling in Albanië. Ten tijde van het communisme zou u een bekend voetballer zijn geweest. In 1990 zou u lid zijn geworden van de anti-communistische politieke vereniging "13 December". In 1992 zou u officieel lid zijn geworden van de "Democratische Partij" (DP). Op 14 februari 1998 zou u, n.a.v. de moord die dag op Azem Hajdari -een belangrijk kopstuk van de DP- deelgenomen hebben aan een protestmanifestatie in Shkodër. Nog diezelfde dag, na het beëindigen van deze manifestatie, zou u thuis bezoek hebben gekregen van gemaskerde politieagenten in uniform die met geweld uw woning zouden betreden en u meegenomen hebben. Hierna zou u zich niks meer herinneren en dit tot u weer bij bewustzijn kwam in het ziekenhuis. Achteraf zou u vernomen hebben dat u naar het politiekantoor van Shkodër werd meegenomen. U herinnert zich hiervan echter niks. In het ziekenhuis bleek u een kogel in het linkerbeen en blessures aan uw hoofd, aangezicht en rug te hebben. Gedurende twee à drie dagen zou u in coma gelegen hebben. Direct daarna zou u het hospitaal verlaten hebben. In de periode hierna zou u anonieme dreigbrieven ontvangen hebben. Uit schrik zou u toen meerdere malen in Griekenland ondergedoken zijn. Tijdens de parlementsverkiezingen van 24 juni 2001 zou u als observator voor de DP gezeteld hebben in het kiesbureau nummer 5 in Shkodër. Op 27 juni 2001 zou u deelgenomen hebben aan een protestmanifestatie georganiseerd door de DP tegen de manipulatie van de verkiezingen door de "Socialistische Partij" (SP). Op 12 juli 2001 vond de tweede ronde van de parlementsverkiezingen plaats. U zou die dag naar het verkiezingsbureau nummer 7 in Shkodër zijn gegaan, waar u zou vastgesteld hebben dat er door de SP met de stembiljetten geknoeid werd. U wou tussenkomen, maar werd dit recht onzegd. Op 13 juli 2001 zou de DP in Shkodër een tweede vreedzame protestmanifestatie georganiseerd hebben. Diezelfde avond zouden 8 à 10 gemaskerde personen zich naar uw woning begeven hebben, uw wagen met explosieven vernield hebben en naar uw woning geschoten hebben. U vermoedt dat dit gebeurde door leden van de SP of van de politie, die met de huidige machthebbers samenwerken. U zou hierna de politie niet gecontacteerd hebben. Op 15 juli 2001 zou u samen met uw echtgenote naar Vlora zijn gevlucht. Van daaruit zou u Albanië verlaten hebben. Via Italië en Frankrijk zou u naar België zijn afgereisd. Op 15 juli 2001 kwam u in België aan en op 18 juli 2001 vroeg u hier asiel aan. U bent in het bezit van een paspoort uitgereikt in Shkodër op 8 februari 1997 en geldig tot 8 februari 2002; een certificaat van gezinssamenstelling uitgereikt in Shkodër op 8

juli 2001; een geboorteakte van uw zoon eveneens uitgereikt in Shkodër op 8 juli 2001; een attest van de vereniging “13 december”, uitgereikt in Shkodër in augustus 2001; een medisch attest van het neuro-psychiatrisch hospitaal in Shkodër en een medisch attest van het district hospitaal in Shkodër.

Er dient opgemerkt te worden dat de door u afgelegde verklaringen op het Commissariaat-generaal niet eensluidend zijn met deze door uw echtgenote afgelegd in het kader van haar verhoor in dringend beroep. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal op 14 februari 1998 in uw woning door politieagenten hardhandig te zijn gearresteerd. Uw echtgenote en zoon waren hierbij aanwezig (verhoorverslag CGVS, p. 9 en 10). Uw echtgenote, daarentegen, verklaarde op het Commissariaat-generaal dat u op 14 februari 1998 tijdens een protestmanifestatie van de DP in het centrum van Shkodër gearresteerd werd. Die dag zou zij het bezoek hebben gekregen van politie-agenten die uw woning zouden gecontroleerd hebben. Dit gebeurde bij uw afwezigheid. Wanneer bleek dat u niet thuis kwam zou zij zich naar het politiekantoor hebben begeven, waar zij uw arrestatie en verblijf in het ziekenhuis zou vernomen hebben (verhoorverslag echtgenote CGVS, p. 4 en 5). Verder verklaarde u op het Commissariaat-generaal na de aanslag bij u thuis op 13 juli 2001 besloten te hebben Albanië te verlaten. U vermeldt geen andere problemen tot uw vertrek uit Albanië op 15 juli 2001 (verhoorverslag CGVS, p.8 en 9). Uw echtgenote verklaarde echter op 14 juli 2001 bezoek te hebben gekregen van de politie. Ze zouden uw woning doorzocht hebben en vertrokken zijn daar u niet aanwezig bleek. U zou, volgens haar verklaringen, hiervan op de hoogte zijn (verhoorverslag echtgenote CGVS, p. 2 en 3).

Daarenboven dient er tevens op gewezen te worden dat uw opeenvolgende verklaringen evenmin eensluidend zijn. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 september 1998, op de dag van de moord op Azem Hajdari, deelgenomen te hebben aan een protestmanifestatie in Shkodër. De volgende dag zou u thuis door gemaskerde politieagenten gearresteerd zijn (verhoorverslag DVZ, vraag 42). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u zeer uitdrukkelijk dat dit alles plaatsvond op 14 februari 1998. Zelfs na confrontatie hield u vast aan deze datum (verhoorverslag CGVS, p. 9). Bovendien verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op het politiekantoor van Shkodër geslagen en ondervraagd werd. U werd er met een revolverkolf in het gezicht geslagen en kreeg er een kogel in de linkerlies (verhoorverslag DVZ, vraag 42). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u bij uw arrestatie uw bewustzijn verloren te hebben. U herinnert zich niks wat er in de tussentijd, tot u opnieuw in het ziekenhuis bij bewustzijn kwam, gebeurd was (verhoorverslag CGVS, p. 10).

Tenslotte verklaarde u op het Commissariaat-generaal op 14 februari 1998 tijdens een protestmanifestatie naar aanleiding van de moord die dag op Azem Hajdari door de politie gearresteerd te zijn. U staafde dit aan de hand van een medisch document dat de datum van 15 februari 1998 vermeldt als tijdstip van uw opname in het ziekenhuis van Shkodër en met een attest van de vereniging “13 december”. Deze opname zou een rechtstreeks gevolg zijn van verwondingen die u opliep tijdens uw arrestatie en detentie (verhoorverslag CGVS, p. 9 en 10). Hieraan kan echter geen geloof gehecht worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat Azem Hajdari op 12 september 1998 vermoord werd, hetgeen aanleiding gaf tot protestmanifestaties in de dagen die hierop volgden. Zelfs na confrontatie met deze informatie hield u op het Commissariaat-generaal vast aan voornoemde datum van 14 februari 1998 als tijdstip van Azem Hajdari's overlijden. Het is, gezien voornoemde informatie, dan ook uitgesloten dat u naar aanleiding van dit overlijden door de politie gearresteerd, mishandeld en gehospitaliseerd werd. Het door u neergelegde medisch attest vermeldt evenmin het achterliggend motief van uw opname in het ziekenhuis.

Al deze inconsistenties en tegenstrijdigheden die de kern van uw relaas omvatten laten niet toe enig geloof te hechten aan de door u aangehaalde vluchtmotieven.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Zij hebben enkel betrekking op uw identiteit, afkomst en medische problemen.”.

1.2. Overwegende dat de bestreden beslissing ten aanzien van XXX als volgt gemotiveerd wordt:

“U verklaarde de Albanese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Shkodër. U zou nooit politiek actief zijn geweest. Uw man daarentegen zou actief lid zijn van de “Democratische Partij” (DP). Op 14 februari 1998 zou uw echtgenoot tijdens een protestmanifestatie door de politie in Shkodër gearresteerd zijn. Nog die dag zou u thuis bezoek hebben gekregen van gemaskerde politieagenten die uw woning op wapens zouden gecontroleerd hebben. U zou op dat moment niet geweten hebben dat uw echtgenoot reeds gearresteerd was. Het zou u toen ook niet meegedeeld zijn. Wanneer u diezelfde avond merkte dat uw echtgenoot niet naar huis kwam, zou u zich naar het politiekantoor van Shkodër begeven hebben. Daar zou u te horen hebben gekregen dat uw echtgenoot zich in het hospitaal bevond.

Hij zou daar in totaal twee à drie dagen gebleven zijn. Hierna zou u geen problemen of bedreigingen gekend hebben. Wel zou uw echtgenoot een depressie hebben gekregen, waarvoor hij gehospitaliseerd werd. Op 13 juli 2001 zouden onbekenden uw wagen en woning vernield hebben. hierna zou u zich bij uw schoonbroer, die naast u woonde, verstopt hebben. Uw echtgenoot zou elders ondergedoken zijn. Op 14 juli 2001 zouden gemaskerde politieagenten bij u langsgekomen zijn. Ze zouden uw echtgenoot gezocht hebben. Diezelfde dag nog zou uw echtgenoot u thuis komen halen zijn en zouden jullie naar Vlora gevlucht zijn. Van daaruit zouden jullie via Italië en Frankrijk naar België zijn doorgereisd. Op 15 juli 2001 kwam u in België aan en op 18 juli 2001 vroeg u hier asiel aan.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat uw echtgenoot op 14 februari 1998 gearresteerd werd tijdens een protestmanifestatie in Vlora. Die dag kreeg u, bij afwezigheid van uw echtgenoot, bezoek van de politie die uw woning op wapens controleerde. pas wanneer bleek dat uw echtgenoot niet naar huis kwam, begaf u zich naar de politie waar u vernam dat hij gearresteerd en hierna gehospitaliseerd werd. Hij bleek gewond in het gezicht en had een kogel in het linkerbeen (verhoorverslag CGVS, p. 4 en 5). Dit strookt niet met uw verklaringen gedaan op de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar verklaarde u namelijk dat uw man op 15 september 1998, de dag volgend op zijn deelname aan een protestmanifestatie in Shkodër, door de politie thuis werd gearresteerd. Toen hij twee dagen later nog steeds niet terug thuis was, begaf u zich naar het politiekantoor waar u te horen kreeg dat hij zich in het hospitaal bevond. Hij was gewond in het gezicht en had een kogel in het linkerbeen (verhoorverslag DVZ, vraag 42). Ook aangaande de gebeurtenissen van juli 2001 legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken na de aanval bij u thuis van 13 juli 2001 de nacht te hebben doorgebracht bij vrienden in Shkodër. De volgende dag zou u naar Vlora zijn vertrokken (verhoorverslag DVZ, vraag 42). Op het Commissariaat-generaal daarentegen stelde u na deze aanval uw intrek bij uw schoonbroer, die naast u woonde, te hebben genomen. Uw echtgenoot zou elders ondergedoken zijn. De volgende dag zou u in uw woning nog bezoek hebben gekregen van politieagenten. Daarna zou uw echtgenoot u komen halen zijn en zouden jullie naar Vlora zijn vertrokken (verhoorverslag CGVS, p. 2 en 3).

Verder dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen gedaan op het Commissariaat-generaal evenmin eensluidend zijn met deze door uw echtgenoot afgelegd in het kader van zijn dringend beroep. Zo verklaarde uw echtgenoot op het Commissariaat-generaal op 14 februari 1998 thuis door de politie te zijn gearresteerd. U zou hierbij aanwezig zijn geweest (verhoorverslag echtgenoot CGVS, p. 9 en 10). U stelde op het Commissariaat-generaal dat hij tijdens de protestmanifestatie in Shkodër werd gearresteerd. Pas nadien zou zij op het politiekantoor vernomen hebben dat u gearresteerd en gehospitaliseerd was (verhoorverslag CGVS, p. 4 en 5). Verder verklaarde uw echtgenoot na de aanslag van 13 juli 2001 besloten te hebben Albanië te verlaten. Hij vermeldt geen andere problemen tot jullie vertrek uit Albanië (verhoorverslag CGVS, p. 8 en 9). U verklaarde daarentegen op 14 juli 2001 bezoek te hebben gekregen van politieagenten die op zoek waren naar uw echtgenoot. Ze zouden vertrokken zijn nadat bleek dat uw echtgenoot niet aanwezig was. U bracht uw echtgenoot hiervan op de hoogte (verhoorverslag CGVS, p. 2 en 3).

Gezien voorgaande vaststellingen die de kern van uw relaas omvatten kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw aangehaalde vluchtmotieven.”.

2. Overwegende dat beide verzoekende partijen het volgende uiteenzetten over de middelen:

“Schending van het artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, het artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer hij in zijn beslissing zomaar zonder gegronde redenen stelt dat verzoekers asielaanvraag bedrieglijk is.

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, stelt dat enerzijds verzoekers opeenvolgende verklaringen tegenstrijdig zijn en dat de verklaringen van verzoeker tegenstrijdig zijn met deze afgelegd door verzoekster anderzijds.

Dat in eerste instantie verzoekers opmerken dat de door verweerder aangehaalde tegenstrijdige verklaringen niet afdoende zijn om stellen dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen.

Dat zij geenszins de kern raken van verzoekers asielrelaas.

Dat verweerder geen rekening hield met de gezondheidstoestand van verweerder, waardoor het voor hem moeilijk is alles chronologisch correct weer te geven (cf. stukken 2 en 3).

Dat verzoekers verder opmerken dat verzoeker wel degelijk voor zijn partij actief was en als gevolg daardoor in zijn land vervolgd wordt. Dat voormelde politieke activiteiten, in een land zoals Albanië, voldoende zijn om gebrandmerkt te worden als een gevaar voor de maatschappij.

Dat verzoekers willen opmerken dat zij zelf voldoende bewijzen op het Commissariaat-generaal hebben aangebracht waaruit blijkt dat verzoeker, bij een terugkeer naar Albanië, een systematische en persoonlijke vervolging om één van de redenen zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie moet vrezen.

Dat verzoekers, naast een gedetailleerd en omstandig relaas op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal een aantal bewijsstukken neerlegden: een attest dd. mei 2000 van de partij '13 december 1990' aangaande verzoekers problemen, een medisch attest van het neuro-psychiatrische hospitaal in Shkodër en een medisch attest van het district hospitaal in Shkodër (cf. stuk 2).

Dat verweerder in de bestreden beslissingen nalaat grondig te weerleggen waarom de door verzoekers neergelegde bewijzen niet werden weerhouden als bewijs van verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer naar hun land.

Dat immers ondermeer uit het attest dd. augustus 2001 van de partij '13 december 1990' duidelijk blijkt dat verzoekers leven in Albanië in gevaar is (cf. stuk 2).

Dat de beslissingen niet afdoende gemotiveerd zijn wanneer deze nalaten grondig en adequaat te antwoorden op deze neergelegde bewijsstukken.

Dat verweerder de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer hij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, nalaat de door verzoekers neergelegde stukken op te sommen, te weerleggen en duidelijk te argumenteren waarom deze niet werden weerhouden als bewijs van verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer naar hun land.

Dat verzoekers opmerken dat verweerder heeft nagelaten hun problemen te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.

Dat verzoekers opmerken dat de problemen, die zij als gevolg van verzoekers politiek lidmaatschap kenden, wel degelijk voldoende ernstig zijn om beschouwd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Dat verzoekers dienaangaande opmerken dat zij voortdurend door de Albanese autoriteiten werden vervolgd, waardoor verzoekers leven en dat van zijn gezin in Albanië onmogelijk werd.

Dat verzoekers dienaangaande verwijzen naar de "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, UNHCR, Genève, januari 1992" waarin in par. 54 immers gesteld wordt dat het geheel van de problemen dient beoordeeld te worden: 'Lorsque les mesures discriminatoires ne sont pas graves en elles-mêmes, elles peuvent néanmoins amener l'intéressé à craindre avec raison d'être persécuté si elles provoquent chez lui un sentiment d'appréhension et d'insécurité quant à son propre sort. La question de savoir si ces mesures discriminatoires par elles-mêmes équivalent à des persécutions ne peut être tranchée qu'à la lumière de toutes les circonstances de la situation. Cependant, il est certain que la requête de celui qui invoque la crainte des persécutions sera plus justifiée s'il a déjà été victime d'un certain nombre de mesures discriminatoires telles que celles qui ont été mentionnées ci-dessus et que, par conséquent un effet cumulatif intervient'.

Dat verzoekers vrees voor vervolging bevestigd wordt door het rapport van het "U.S. Department of State, Albania Country Report on human rights practices for 2000", dd. februari 2001 waaruit blijkt dat oppositieleden in Albanië geïsoleerd en vervolgd worden (zelfs vermoord). (cf. stuk 4).

Dat de bestreden beslissingen niet afdoende gemotiveerd zijn en verweerder er de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer hij geen rekening hield met alle elementen van het asiëldossier, meer bepaald met het feit dat verzoekers politieke activiteiten in de Albanese context wel degelijk voldoende zijn om het slachtoffer te worden van vervolgingen vanwege de aan de macht zijnde Socialistische (=ex-communistische) partij, met het feit dat de problemen die verzoeker als gevolg van zijn politieke activiteiten kende wel degelijk ernstig zijn en als een geheel moeten gezien worden en tenslotte met het feit dat uit mensenrechtenrapporten blijkt dat oppositieleden in Albanië geïsoleerd en vervolgd worden.

Dat verweerder naliet verzoekers vrees voor vervolging in hun land grondig te onderzoeken en te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.

Dat verweerder in de bestreden beslissingen, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer hij in zijn beslissingen zomaar zonder gegronde redenen stelt dat verzoekers asielaanvraag bedrieglijk is.”.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in het middel de schending aanvoeren van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953; dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartij een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partijen de rechtstreekse schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen niet dienstig kunnen inroepen; dat het middel in zoverre het steun vindt in de schending van deze bepaling, niet ontvankelijk kan worden aangevoerd;

2.2. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft, de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen tot de conclusie komt dat de asielaanvraag bedrieglijk is; dat deze beslissingen steunen op talrijke tegenstrijdigheden die in de beslissingen worden uiteengezet; dat in deze beslissingen de commissaris-generaal stelt dat deze tegenstrijdigheden van die aard zijn dat er geen enkele waarde meer kan gehecht worden aan het asielrelaas van de verzoekende partijen; dat de verzoekende partijen deze vaststellingen van de commissaris-generaal in hun middel betwisten door eenvoudig te stellen dat de bestreden beslissingen, genomen ten aanzien van verzoekers, nalaten de door verzoekers neergelegde stukken op te sommen, te weerleggen en duidelijk te argumenteren waarom deze niet werden weerhouden als bewijs van verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer naar hun land; dat, echter, enerzijds, uit de uiteenzetting van de middelen in hun verzoekschrift blijkt dat verzoekers op de hoogte zijn van de redenen waarom de commissaris-generaal hun asielaanvraag bedrieglijk vond en, anderzijds en in verband hiermee staande, diezelfde beslissingen van de commissaris-generaal klaarblijkelijk de argumenten bevatten op grond waarvan hun asielaanvraag ongeloofwaardig is gebleken en daarom op motieven steunen die totaal vreemd zijn aan het asiel; dat dit op zich een voldoende grond is om het dringend beroep af te wijzen; dat derhalve de hierboven door verzoekers aangebrachte kritieken op de bestreden beslissingen niet op kunnen gaan; dat de zorgvuldigheidsplicht niet geschonden is;

2.3. Overwegende dat, wat de in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke

motiveringsplicht betreft, deze tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 de overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze; dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing; dat de bestreden beslissingen duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen; dat immers in de motivering van de bestreden beslissingen, zoals hierboven reeds vermeld, wordt vastgesteld "Al deze inconsistenties en tegenstrijdigheden die de kern van uw relaas omvatten laten niet toe enig geloof te hechten aan de door u aangehaalde vluchtmotieven"; dat de commissaris-generaal vervolgens deze tegenstrijdigheden opsomt; dat de verzoekende partijen niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegronnd middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientig september tweeduizend en twee, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.